

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Christiani Mayer E Societate Iesv, Diarivm
Meditationvm, De Præcipvis Vitæ Christi mysteriis**

Mayer, Christian

Coloniæ Agrippinæ, 1635

Hebdomas XIII. Post Trinitatem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60091](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60091)

runtur, soleat impertiri, cum vident
 subindè tantum numerum vestigia sua
 feruenter sequentium: & qualem in
 futuro peculiaris gloriæ aureolam, cū
 se mirabuntur inferi ordinibus eorum,
 de quibus Daniel: *Qui docti fuerint sub-*
gebunt quasi splendor firmamenti: & qui
adiustitiam erudiunt multos, quasi stella
in perpetuas aternitates. Zelus solidum
 in virtutum studio profectum in se a-
 lijsque promouendi.

Dan. 12.

De actibus internis }
 resignationis perfe- }
 ctè exercendis. } 6. p. med.

17° VI.

De actibus externis, }
 & incitamenti resi- }
 gnationis. }

18° VII.

Dominica XIII. post Trini-
 tatem.

9. Hebd.
 post
 Trinit.

De Samaritano. Luc. 10.

I.

I. **I**mmensam suam Christus erga ho-
 mines misericordiam nobis hic ob-
 oculos ponit, & quidem triplicem.
 1. Est inestimabilis illa, ex qua factus
 homo in terris visus, & cum homini-
 bus conuersatus est, de qua ait: *Beati*
oculis

oculi qui vident, qua vos videtis. Verè beati oculi discipulorum, beatæ aures, beatæ manus, quæ videre, audire, conrectare, præ tot alijs Prophetis, Regibus & iustis veteris Testamenti, meruerunt Verbum incarnatū! & quanto beatiores oculis & auribus seruorum Salomonis (de quibus dicit Regi-
 3. Reg. 10. na Saba: *Beati serui tui, qui astant coram te semper, & audiunt sapientiam tuam*) & eorum, qui Eliæ aspectu digni fuere,
 Eccl. 48. de quo Sapiens: *Beati sum, qui te viderunt.* Nec idèd solum beati discipuli, quod Christum in carne præsentem corporaliter videre, sed potius, quod spiritualiter tot profundissima mysteria ab eo reuelata, tot admiranda opera patrata, tot beneficia in se aliosque collata oculis fidei intruere meruerunt.

Quàm beati quoque oculi tui, qui sic à Deo es peculiariter dilectus, vocatus ad fidem, ad religionem, præ tot millenis alijs peculiaribus auxilijs superabundantis gratiæ destitutis? Si hoc cum Christo clarius agnosceres, quanto gratior, quanto in cooperando gratiæ feruentior esses? Gratitude, amor, zelus gratiæ cooperandi.

II. Altera misericordia est, quod factus homo, cum hominibus arctissi-
 ma

ma amicitia copulari voluerit, ideoque præceptum dilectionis imposuerit, cuius impletione amicitia cum ipso hinc inchoata in vita, perficeretur, æternumque stabiliretur in patria.

Quanta illa dignatio tantæ Maiestatis seise ad indissolubilem cum vermiculis terræ familiaritatem ineundam sic demittentis, nec aliud in compensationem, quam ut medullitus, qui infinito amore est dignissimus, propter se, & proximus propter ipsum diligatur, exposcentis?

Quantum ergò meritò studium in eo perfectè, propter seipsum, super omnia intellectu, affectu, & effectu, & proximo propter ipsum sincerè redamando foret adhibendum? Zelus proficiendi in amore Dei & proximi.

III. Tertia misericordia in parabola de Samaritano insinuata est, quod vulnèra non solum humani generis, per præuancationem Adæ lauciati, tam benignè curare sit dignatus, sed cuiusque etiam peccatoris propria temeritate in latronum manus se vltro spoliandum, vulnerandum & mactandum ingerentis, inflictas plagas, toties, tam misericorditer etiam nunc curare dignetur.

O quot

O quoties perijsses, nisi verus Samaritanus tantam tibi misericordiam exhibuisset! Gratitude, amor, misericordia erga afflictos proximos.

II. *De miserabili lapsu, & misericordie reparatione hominis hac parabola mysticè representata.*

I. **H**OMO descendens ab Ierusalem in Iericho, mystico sensu, est homo in visione & fruitione summæ pacis conditus, diuinâ gratia, virtutibus infusus ditatus, & originali iustitia ornatus; descendens per peccatum astu dæmonis liberè perpetratum in Iericho, factus stultus, qui vt luna mutatur, & cum in honore esset, comparatus est iumentis insipientibus: qui incidit in latrones seu dæmones; vt ouis errans in lupos; à quibus spoliatus omnibus cœlestibus charismatis; insuper concisus vulneribus grauissimis, quæ sunt cæcitas intellectus, duritia voluntatis, pronitas ad malum, infirmitas ad bonum, cum innumeris inordinatis affectibus, desiderijs & peccatis, quæ ex hisce fontibus promanant: demùm semiuiuus relictus, partim viuus, ob viuacitatem ad malum.

Psal. 48.

lum, partim mortuus, ob corporem ad bonum, vt meritò cum D. Iob lamentari posset: *Spoliauit me gloria mea, & Cap. 19. abstulit coronam de capite meo. destruxit me, & quasi euulsa arbori abstulit spem meam. Circumdedit me lanceis suis, conuulnerauit lumbos meos, effudit in terra viscera mea, conscidit me vulnere super vulnus.* *Cap. 16.*

O quanta illa abyssus humanæ miseriæ, in quam non solum primus homo cum totâ propagine sua per serpentem deceptus incidit, sed quiuis etiam peccator, quoties mortaliter peccat, temerè se præcipitat, quando ab Ierusalem in Iericho descendit, atque è cælo in cœnum, è paradiso in infernum præceps ruit. Quis ergo nõ horreat quoduis peccatum, quod est radix & fons omnium miseriarum, ignis vniuersa depascens, inundatio omnia deuastans, destructio totius hominis nihil in eo boni relinquens! Humilitas, contritio, horror peccati.

II. Hæc humanæ naturæ per peccatum corruptæ miseria & infirmitas tanta fuit, vt nec per antiqua sacrificia, quæ Sacerdos præteriens designat, nec *Heb. 7.* per legem nihil ad perfectum adducentem, quam Leuita transiens præfiguratur,

gurat, potuerit curari. nec æternum curata fuisset, nisi verus Samaritanus misericordia motus efficaciora remedia adhibuisset.

O quam admirabilis misericordia Saluatoris, ad plagas humani generis alienâ protoplasti, & cuiusvis peccatoris propriâ culpa sauciati curandas se demittentis! at quantò admirabilior modus ipse curationis! nam, vt lapsos in latronum infernalium manus eriperet, ipse in eorum potestatem tradi voluit; vt vulneribus eorum mederetur, vulnerari se permisit; vt semiuiuos in vita seruaret, mori non recusauit. Amor, gratitudo.

III. Modum porrò hunc curationis clarius nobis parabola ob oculos ponit. Nam instar Samaritani Filius Dei iter secus hominem saucium fecit, quando è cælo in terram venit: appropiauit eidem, cum eius naturam factus homo assumpsit; descendit de iumento, quando factus est obediens Patri; vsque ad mortem Crucis; alligauit vulnera eius, quando illis curandis pretium meritorum suorum applicauit: infudit oleum & vinum, quando ei oleum gratiæ, quod animam lenit & laxificat, contulit, & vinum doctri-

nae Evangelicae, quod vulneribus infusum mordet quidem, sed simul sanat, & à putredine liberat, eidem impertiuir: In stabulum duxit infirmum, seu in hospitium, & stabulario commendauit, quando eum Deo reconciliatum in Ecclesiam reduxit, & Sacerdoti porro curandum commisit: duos denarios protulit, quando scientiam & potestatem eidem ad perfecte infirmum persanandum impertiuir, promittens se soluturum in reditu, quod supererogarit, id est, promittens abundantem remunerationem laboris, in eodem plenius instruendo & curando impensi.

Quam benignè tibi quoque in latrones incidenti similem misericordiam misericordissimus Saluator exhibuit, non solum, quando originali labe infectum per baptismum abluir, sanauit, vitæ gratiæ restituit; sed quoties relapsum in quoduis grauius peccatum in gratiam recepit? Quam grauis ergò sis oportet illi, qui ex gratuita misericordia sic te respexit? quam feruens in simili misericordia proximi in dæmonum manus incidentibus exhibenda, amore eius, qui tam paratus est eos eruere de potestate tenebrarum,

Et transf-

rum, & transferre in Dei lumen & gnum? Gratitude, zelus peccatores conuertendi.

III. De tertio Apostolica vocationis munere, perficiendi.

Matt. 3. **N**on potest ciuitas abscondi super montem posita. Expende terrium precipuum munus vocati ad statum Apostolicum, esse omnes suae curae commissos perficere, seu ad insignem altissimae cum Deo vnionis, & voluntatis propriae cum diuina conformitatis gradum, verbo, exemplo, auxilio pro talentorum sibi concreditorum mensura promouere: quod vt assequatur, opus est, vt ipse instar ciuitatis supra montem posita, quae ab omnibus facile & videri & adiri queat, prius eximia cum Deo coniunctione, & cum diuino beneplacito consensione emineat, in exercitijs deuotionis, charitatis, zeli gloriae Dei & salutis animarum pie perfecteque frequentandis, omnibus praeluceat, & odore exemplaris conuersationis omnes ad se trahat. Quomodo enim alios igne perfecti amoris Dei & proximi accendet, nisi ipse eodem ardeat? quomodo alios

ad intimam eum Deo familiaritatem
perducat, nisi ipse in eadem excellat?
ac proinde sibi dictum intelligat illud:

Supra montem excelsum ascende tu, qui *Isa. 49.*

*euangelizas Sion: exalta in fortitudine
vocem tuam, qui euangelizas Ierusalem.*
quod quo pacto præstabit, nisi excelsa
& insigni sanctitate intus fulgeat, a-
lijque foris eadem præluceat? Stu-
dium proprij alienique profectus in
omnimoda perfectione viæ vnitiuæ
propria.

II. Quam perfectè hæc duo Christus
supremus huius perfectionis Doctor
præstare curarit, vt & absolutissimam
iudicij & voluntatis suæ semper & in
omnibus eum æterni Patris decreto &
beneplacito conformationem, per as-
siduos amoris, resignationis, deuotio-
nis actus sublimissimo modo conti-
nuaret, & exemplo suo eandem omni-
bus efficacissime inculcaret; idq; tota
vita sublimissimæ contemplationi va-
cans, inter prædicationis labores in
oratione non rarò pernoctans, inter
persecutionum, opprobriorum, tor-
mentorum procellas immobiliter di-
uinæ Patris voluntati adhærens. Zelus
in his Christum æmulandi.

III. Quale in hac vita mentis tripu-
dium

M m

dium

dium diuinitus communicari solet
ijs, qui proximorum eximia perfe-
ctioni, & cum Deo coniunctioni tam
verbo quam exemplo promouenda se
totos impendunt; quale in altera ex-
traordinarium gaudium, quod perci-
pient ex intuitu tot spiritualium filio-
rum tam eximie Deum tam in tempo-
re quam in æternitate glorificantium,
quod vnicum est eorum votum, vni-
cum solatium. Feruor constans in se
alijsque maiorem cum Deo vnionem
promouendi.

IV.

De excellentiâ legis Euangelicæ.

Matt. 5.

I. **N**olite putare, quia veni soluere le-
gem, aut prophetas, non veni soluere,
sed adimplere. Christus legifer noster
nouæ legis perfectionem promulga-
turus, ostendit se non venisse ad im-
plendam & perficiendam veterem le-
gem: quod præstitit tripliciter. 1. Il-
lam exactissime obseruando. 2. Quæ
illa promiserat, abundantissime præ-
stando. 3. Quæ illi deerant, perfectis-
sime supplendo: ideoque addit: Qui
soluerit unum de mandatis istis minimis,
minimus vocabitur in regno cælorum, qui
autem

autem fecerit & docuerit, hic magnus vocabitur in regno cœlorum.

Quanta ergo merito cura adhibenda in præceptis moralibus Decalogi exemplo Christi accuratissimè obseruandis? quanto zelo eorundem obseruatio alijs inculcanda, cum & ij, qui soluerint vnum ex minimis ex contemptu, minimi; magni porro, qui fecerint simul & docuerint coram Deo reputentur: Zelus exactissimæ obseruationis præceptorum Dei.

II. Perfectionem legis Euangelicæ in explanandis præceptis de homicidio, adulterio, periurio, dilectione proximorum, declarat ostendendo ad exactam singulorum obseruationem requiri. 1. Vt omnes culpæ non tantum externæ opere ipso, sed etiam interna cogitatione, desiderio, affectu committi solitæ, euitentur. 2. Vt nullæ virtutes ad plenam eius obseruationem necessariæ desiderentur. 3. Vt illæ ipse virtutes perfectissimè exerceantur, vt vitia opposita stirpitus eliminentur. Patet in dilectione proximorum, quos omnes, etiam inimicos, non solum iniuria, nec opere, nec verbo, nec affectu afficiendos docet; sed omnibus charitatis, mansuetudinis,

misericiordiæ obsequijs esse demerendos, idque modo perfectissimo, iuxta exemplar Patris celestis pluentis super bonos & malos. Zelus perfectæ observationis omnium mandatorum modo prædicto, maximè de dilectione proximorum.

III. Huius perfectionis in noua legis præceptis exactè obseruandis proponit nobis exemplum absolutissimum, infinitam scilicet perfectionem celestis Patris dicens: *Estote ergo vos perfecti, sicut & Pater vester celestis perfectus est.* Quanto zelo eximij nostri in omni sanctitate & iustitia profectus nobis hanc diuinissimam incomprehensibilis perfectionis ideam proposuit imitandam, volens nimirum nos semper pro viribus contendere, & supra vires ad maiorem in dies aspirare perfectionem! *Felix proinde iuxta Diuum Hieronymum, qui quotidie profi-*

In Ps. 83. cui, qui non considerat, quid heri fecerit, sed, quid hodie faciat ut proficiat

Zelus eximie perfectionis cum desiderijs heroicis supra vires.

(:)

De recta intentione in exercendis operibus bonis habenda. Matt. 6. V.

- I. **A**tendite; ne iustitiam vestram faciatis coram hominibus, ut videamini ab eis: alioquin mercedem non habebitis apud Patrem vestrum, qui in caelis est. Considera quàm sollicitè nobis Christus inculcet in exercendis operibus misericordiae, deuotionis, mortificationis non venandam vanam gloriam, more Phariseorum in elargitione eleemosynarum, oratione & ieiunio plausum hominũ auide aucupantium, sed solam gloriam Dei scrutantis imacordium: ideoque hæc bona opera, quantum fieri potest, potius exercenda in occulto, quàm in publico, nisi aliud charitas & ædificatio proximi exigat: idque eo sollicitius, quòd perspicacius vidit, quã prona sit corrupta natura ad vanam humanæ laudis aurã captandam, quã omnia bona opera inquinantur, merita euacuantur, præmia perduntur. Studium bonæ intentionis, horror vanæ gloriæ ac laudis.
- II. Quàm perfectè Christus id, quod hic docet verbo, tota vita expresserit exemplo, tam sollicitè plausum hominum in miraculis patrandis & operibus
- M m 3 bus

bus misericordiæ exhibendis cauendo; secretum, dum orationi & contemplationi vacaret, quærendo; in omnibus operibus, omissionibus, cogitationibus ac desiderijs intentione suam purissimè ad maximam æterni Patris gloriam, amorem, beneplacitum dirigendo. Zelus eum imitandi.

III. Quàm copiosa ijs, qui Christum imitantes non seipsos, nec suam laudem & commodum, sed Deum eiusq; honorem & beneplacitum quarunt, merces reddatur, in hac quidem vita maior gratia & mentis letitia; in altera maior animæ & corporis gloria. Eos verò, qui seipsos, propriam gloriam, & commodum in omnibus quarunt, quàm acerba maneat punitio, in hac quidem vita serenitatis conscientia turbatio, in altera æternæ retributionis priuatio. Praxis assidua bonæ intentionis.

VI.	De præstantia & proprietatib. sinceri zeli honoris Dei, & salutis animarum.	} 6. p. med. }	} 19
VII.	De fundamentis huius perfecti zeli.	} }	} 20